Nr. 6, 11. årgang, Juni 2009

Pris 25 kr.

NYT FRA

HARE KRISHNA

STORBYBONDELIV

TO MÅNEDER EFTER ULYKKEN

TRO OG TVIVL

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark
Grundlægger-acarya Hans Guddommelige Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Arrangementer i juni

Af Lalitanatha Dasa

Velkommen til juni 2009. Giv os denne gang lov til her at omtale nogle ting, som vi ikke fandt plads til andre steder i bladet.

Sæt allerede nu kryds i kalenderen den 4. juli (altså juli, ikke juni!) til Københavns *Ratha-yatra* og Festival of India i København., der som tidligere år foregår med start fra Kgs. Nytorv kl. 13.00 og ankomst på Rådhuspladsen kl. 15. Nogle har måske hørt, at festen i år skulle foregå på Nytorv, og det var også, hvad Københavns kommune havde sagt. Men kommunen har ombestemt sig, så det ligesom tidligere år kommer til at foregå på Rådhuspladsen.

Også ligesom tidligere år har arrangementet besøg af Parasurama fra England sammen med hans festivalgruppe, der både kommer med Jagannathas vogn til *Ratha-yatra* og står for en stor del af både det praktiske og underholdningen på scenen. Et andet indslag på scenen i år bliver en russisk teatertrup, imens hvad der ellers kommer til at foregå, bliver en overraskelse.

Sidst i juni får Danmark besøg af Lokanatha Swami fra den 24.-26. juni. Lokanatha Swami er fra Indien og discipel af Srila Prabhupada. Han er kendt som grundlæggeren af *pada-yatra,* ISKCON's gående pilgrimsvandring med oksekærre, der siden starten i 1984 i Dvaraka, Vestindien, har tilbagelagt titusinder af kilometer over hele Indien fra nord til syd og øst til vest. Maharaja er også kendt som en dygtig leder af *bhajana* og *kirtana,* der i hans selskab let kan vare flere timer. Programmet for ham ligger dog ikke fast endnu. Følg med på www.harekrishna.dk.

Vegetarisk Lørdag. Tejasvi Krishna Dasa fra templet i København står som arrangør af tre lørdage i løbet af sommeren med *prasadam*-uddeling (Food for Life), mere præcist lørdag den 6. juni, 27. juni og 15. august på Gammeltorv i København fra 13 til 17. Der bliver opstillet et telt med oplysningsplancher, der bliver *harinama*-optog, og der skulle gerne uddeles 1500-2000 tallerkner *prasadam* i løbet af dagen. Har man lyst til at deltage som hjælper, er der mulighed at uddele *prasadam* eller deltage i *harinama'en.* Se www.vegetarisklørdag.dk.

For øvrige vigtige dage kan man som sædvanligt se kalenderen på bagsiden. Ellers velkommen til endnu et nummer af *Nyt fra Hare Krishna*, der udover Srila Prabhupadas side har tre store artikler, nogle mindre ting (i omfang i hvert fald) og de faste spalter. Hare Krishna. Ld. ॐ

I dette nummer

Redaktionelt	**2**
Srila Prabhupadas side	**3**
Mukunda Datta	**5**
Proteinernes Big Bang	**6**
To måneder efter ulykken	**7**
Tro og tvivl	**11**
Storbybondeliv	**15**
Børneside	**21**
Quinoa-Pilaf	**22**
Forårsrengøring	**23**

'*Nyt fra Hare Krishna*' udgives af Det Internationale Samfund for Krsnabevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-*acarya* A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada.

© Copyright 2009, alle rettigheder forbeholdes.

ISSN 1600-0153

Redaktion:

Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende) lalitanatha@krishna.dk

Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen dandaniti@krishna.dk

Layout: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund mail@ananta.dk

Adresse: Sørningevej 39, Skamstrup, 4440 Mørkøv Tlf.: 59271930

Girokonto 1-688-3204. Bankkonto: Den Danske Bank reg. 3534, konto 3534 125 119

Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne. Kontakt redaktionen for næste deadline.

Srila Prabhupadas side

Diskussion af Thomas Hubbes, 3

Dette er tredje og sidste del af Srila Prabhupadas diskussion af den engelske 1600-tals filosof Thomas Hobbes.

Syamasundara: Hobbes prøver at nå frem til, hvordan samfundet kan leve i fred.

Srila Prabhupada: Ja, det har folk forsøgt mange gange, men det er altid mislykkedes. Der kan ikke være fred i denne materielle verden. Krishna siger det lige ud:

abrahma-bhuvanal lokah
punar avartino 'rjuna
mam upetya tu kaunteya
punar janma na vidyate

"Overalt fra den højeste planet i den materielle verden ned til den laveste er der kun lidelsesfyldte steder, hvor gentagen fødsel og død finder sted. Men den, der opnår min bolig, O Kuntis søn, fødes aldrig igen." (*Bg*. 8.16) Siden dette er et lidelsesfyldt sted, hvordan kan vi da etablere fred her? Det kan vi ikke. Det materielle univers er struktureret på en sådan måde, at fred ikke er mulig. Som Srila Visvanatha Cakravarti Thakura siger det: *samsara-davanala-lidha-loka* (*Sri Gurv-astaka*, 1). Denne materielle verden er nøjagtigt som en flammende skovbrand. Ingen ønsker krig, men der opstår hele tiden krige. Hvordan kan man hindre dette blot ved at slutte en kontrakt [Hobbes talte om 'en social kontrakt']? Vi tror, at den materielle verden er et godt sted at leve, men det er det samme som en mand, der tror, at afføring er god, når den er blevet tør i solen. Hvis afføring er våd, mener han, at den ikke er så god. Men under alle omstændigheder er det afføring. *Padam padam yad vipadam na tesam* (*Bhag*. 10.14.58). I denne verden er der fare for hvert skridt. Igennem hele historien har folk forsøgt at slutte fredskontrakter, men det er ikke muligt. Man kan nægte at underkaste sig, men det tillader naturen ikke. Hvis vi ikke underkaster os Krishna, straffer naturen os, så vi i sidste ende bliver tvunget til at underkaste os Ham. Det er naturens lov. Hvis vi frivilligt underkaster os Krishna, er det til vores fordel, men gør vi det ikke, er naturens love så strenge, at de altid giver os problemer, og til sidst bliver vi nødt til at indrømme det: *vasudevah sarvam iti*. "Vasudeva, Krishna, er alting." (*Bg*. 7.19) Hvis vi efter mange livs hård kamp skal komme til det punkt, hvorfor da spilde vores tid? Hvorfor ikke overgive sig til Krishna med dette samme? Ellers vil vi fortsætte med at lide ifølge naturens lov.

Syamasundara: Hobbes kaldes en utilitarist, fordi han kun accepterer de ting, der er praktiske eller nyttige.

Srila Prabhupada: Det er relativt. Et barn er tilfreds, hvis man giver det fem rupier, men hvis man giver dets far fem rupier, tænker han: "Hvad nytter de?" Nytten af fem rupier er relativ. Hobbes' ide om nytte er ikke den samme som Krishnas ide. Arjuna mente selv, at han talte som en lærd mand, men Krishna sagde med det samme til ham, at det gjorde han ikke (*Bg*. 2.11). Alt dette er relativt. Svinet tror, at han er i en komfortabel situation og spiser godt, men han æder afføring og lever i affald. Krager mener én ting, og svaner mener en anden ting. Et ufuldkomment menneske som Hobbes kan anse en ting for at være pragmatisk, imens den, der er fuldkommen, kan anse noget helt andet for at være pragmatisk.

Syamasundara: Hobbes ser kun religion som et praktisk instrument. Han siger, at som en videnskab har den ingen virkelig værdi, men den kan bruges af Leviathanen til at neddæmpe folk eller holde dem i en tilstand af forvirring.

Srila Prabhupada: Det betyder, at han ikke ved, hvad religion er. Nogle mennesker

har selvfølgelig gjort religion til en bestemt slags tro, men i virkeligheden betyder religion ens naturlige kendetegn. Religion er for det levende væsen, hvad sødme er for sukker. Det er et iboende særpræg, der ikke kan skilles fra personen. Alle levende væsener tjener andre. Alle står under en eller anden eller står under deres sanser. At være underordnet og at tjene kendetegner det levende væsen. Krishna siger i *Bhagavad-gita*: "Overgiv dig til Mig." (*Bg*. 18.66) Det er vores første pligt, men vi har for travlt med at blive Krishna. Derfor siger vi, "Jeg er Gud," "Du er Gud," eller "Vi er alle Gud." Det levende væsen er ikke den højeste Gud, men han leger, at han er det. Når et menneske hjemsøges af spøgelser, siger det mange forvrøvlede ting. Når det levende væsen på samme måde er i kløerne på den materielle energi, taler han sådan.

Syamasundara: Hvad med denne ide om nytteværdi? Hvad mener du om, at noget kun accepteres, så længe det er nyttigt?

Srila Prabhupada: Det er vores dumhed, at vi accepterer noget, der kun er midlertidigt nyttigt. Vores virkelige ønske er at have evigt liv. Vi ønsker noget, der er nyttigt i al evighed, men i den materielle verden skuffes vi altid. Vi ønsker at leve her for altid, men det tillader naturen ikke. Selv hvis der ingen forstyrrelser er i form af krige, får vi ikke lov til at blive her.

Syamasundara: En utilitarist vil sige, at en ting kun bør bruges så længe, der er brug for den. Derefter kan noget andet bruges, og på denne måde kan vi fortsætte med at justere alting fra nu af og i al evighed.

Srila Prabhupada: Men et andet punkt er, at ingen ønsker, at noget ændrer sig. Hvorfor? Folk vil have noget varigt, for de søger efter deres evige, åndelige natur.

Syamasundara: Hobbes kunne måske sige, at selv om vi søger noget, der er evigt, kan vi anvende midlertidige ting, så længe de er nyttige.

Srila Prabhupada: For det første må vi vide, hvad vores evige liv er, derefter kan vi forsøge at bruge alting på en måde, der befordrer det mål. Krishna er det endelige mål, og hvad end der er gunstigt til at hjælpe os hen imod Ham, bør accepteres. Det er utilitarisme. For eksempel sagde Arjuna: "Hvad bør jeg gøre? Dræbe eller ikke dræbe? Krishna vil have mig til at slå ihjel. Godt, så slår jeg ihjel." Det er utilitarisme.

Syamasundara: For Hobbes er målet et fredfyldt samfund.

Srila Prabhupada: Det er ikke muligt. Målet bør være fremskridt i Krishna-bevidsthed. Fred kommer da af sig selv.

Syamasundara: Hans utilitarisme betyder accepten af hvad som helst, der er gunstigt for at sikre samfundet.

Srila Prabhupada: Ligegyldigt hvad kan samfundet ikke sikres. Så mange samfund er kommet og gået. Det britiske samfund. Det romerske samfund. Det græske samfund. Kun Krishnas samfund er evigt. At vide dette er intelligens. *Nitya-lila pravista*. "Nu er han gået til Krishnas evige samfund." Det siger vi, når vores *guru* går bort. Vi accepterer Krishna som den Højeste og lovpriser Ham her på jorden. Den samme ting vil fortsætte i den åndelige himmel, i Krishnas bolig. Der vil den imidlertid foregå på en fuldkommen måde. Her øver vi os kun. ॐ

Thomas Hobbes

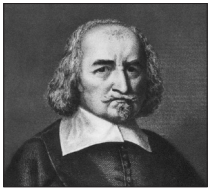

Den nye Salmonsen fra 1949 skriver om Thomas Hobbes:

Hobbes, Thomas (1588-1679), engelsk filosof. Grundlagde i Elements of Law (1640) den deskriptive psykologi. Forfægtede i De corpore (Om legemet) (1665) den mekanistiske naturopfattelse og bekæmpede spiritualismen. Fremsatte i Leviathan (1650) en autoritær samfundsfilosofi, ifølge hvilken naturtilstanden hviler på en pagt, hvorved al magt er overdraget en enevældig hersker, hvis opgave er at sørge for fredens opretholdelse.

Mukunda Datta, Herren Caitanyas sanger

Af Jatayu Dasa

Den 7. juni 2009 fejrer hengivne Mukunda Dattas bortgangsdag. Her er lidt om denne fantastiske *vaisnava*, sådan som han beskrives i *Caitanya-Bhagavata.* Blot ved at høre om Herren Caitanya og Hans hengivnes omgang med hinanden gør vi store åndelige fremskridt.

I Vraja i Krishnas *lila* var der to meget dygtige sangere, Madhukantha og Madhuvrata, der i *Caitanya-lila* var Mukunda Datta og Vasudeva Datta. I *Caitanya-lila* var Mukunda Datta også en dygtig sanger og prominent person blandt Caitanya Mahaprabhus hengivne. Herren Caitanyas *sannyasa*-initiering foregik således til Mukunda Dattas *kirtana*.

Mukunda Datta fødtes i landsbyen Chanhara, der ligger cirka tredive kilometer fra Pundarika Vidyanidhis hjem. Da Herren Caitanya var studerende, var Mukunda Datta Hans klassekammerat, og de engagerede sig ofte i logiske diskussioner med hinanden, hvor Caitanya Mahaprabhu somme tider brugte logiske kneb imod Mukunda Datta.

Når Herren Caitanya Mahaprabhu vendte hjem fra Sine rejser, plejede Mukunda Datta at glæde Ham ved at recitere vers fra *Srimad-Bhagavatam* om *Krishna-lila*. I Srivasa Thakuras gårdsplads sang Mukunda Datta, imens Mahaprabhu dansede til hans sang, og da Herren arrangerede en 21 timers ekstatisk manifestation (*sata-prahariya*), indledte Mukunda Datta arrangementet med sang.

Ved en anden lejlighed fik Mukunda Datta Herrens særlige nåde, da Herren forbød ham at være i Sit selskab, fordi han omgikkes med *mayavadi*-upersonalisterne. Det skete under den såkaldte *maha-prakasa*, hvor Herren Caitanya afslørede Sin identitet. Han kaldte en efter en alle de hengivne til Sig og velsignede dem med hvad end de ønskede. Mukunda Datta stod udenfor døren, men Herren kaldte ikke på ham. De hengivne nævnte Mukunda Datta for Herren, men Han svarede: "Der går mange millioner liv, før jeg er tilfreds med Mukunda, for selv om han forklarer hengiven tjeneste blandt hengivne, går han derefter over til *mayavadierne* for at høre fra dem. Derfor ønsker jeg ikke at se ham." Mukunda Datta hørte, hvad Herren Caitanya sagde, men i stedet for at blive mismodig jublede han over at skulle se Herren Caitanya igen efter kun mange millioner liv. Da Herren forstod, hvad Mukunda tænkte, og at han for bestandigt ville opgive *mayavadiernes* selskab, blev Han så glad, at Han med det samme kaldte på ham. På den måde reddede Han Mukunda fra *mayavadierne* og gav ham de rene hengivnes selskab.

Før Herren Caitanya røbede Sit ønske om at overgå til forsagelsens livsorden, besøgte Han først Mukunda Datta i hans hjem. Mukunda bad Herren fortsætte Sin *sankirtana* i nogle dage endnu, før Han tog *sannyasa*. Nyheden om Herren Caitanyas accept af den forsagende livsorden blev fortalt til Gadadhara Prabhu, Candrasekhara Acarya og Mukunda Datta af Nityananda Prabhu, og derfor gik de alle fire sammen til Katwa og sørgede for *kirtana* og alle de nødvendige ting til Herren Caitanyas *sannyasa*-ceremoni.

Efter at Herren havde taget *sannyasa*, fulgte de alle med Ham hele vejen til Purusottama-ksetra (Jagannatha Puri). Herefter vandrede Mukunda Datta hvert år fra Bengalen til Jagannatha Puri for at besøge Herren Caitanya. ॐ

Proteinernes Big Bang

Af Lalitanatha Dasa

Her er en lille smagsprøve fra moderne evolutionsbiologi. Før vi går videre, skal vi lige have på det rene, hvad evolutionsbiologi er. Den ondeste definition er nok, at evolutionsbiologi er den videnskab, der digter "Evolution," hvad end forskerne støder på, uanset om det peger på evolution eller ej. Evolution er en allerede fastslået kendsgerning; ergo må alt, vi ser, være et resultat af evolution.

Hvordan ville evolutionsbiologer for eksempel reagere, hvis man konstaterede, at de talrige ufatteligt komplekse proteiner må være opstået samtidigt, nærmest eksplosivt, på et tidspunkt i livets historie ved begyndelsen af komplekst liv og derefter ikke have ændret sig i flere hundrede millioner eller milliarder år? Ingen grund til at gruble søvnløse nætter over det, for det var historien den 11. marts 2009 i tidsskriftet Astrobiology Magazine, der udgives af NASA.[1] I en artikel ved navn "Protein Big Bang" fortalte tidsskriftet, hvordan "Et nyt studie af proteiner, de molekylære maskiner, der driver alt liv, også kaster lys over de levende organismers historie." Videnskabsmænd ved University of Illinois i Urbana-Champaigne, USA, har afdækket, at "efter æoner af gradvis evolution oplevede proteinerne pludseligt et 'big bang' af nyskabelse."

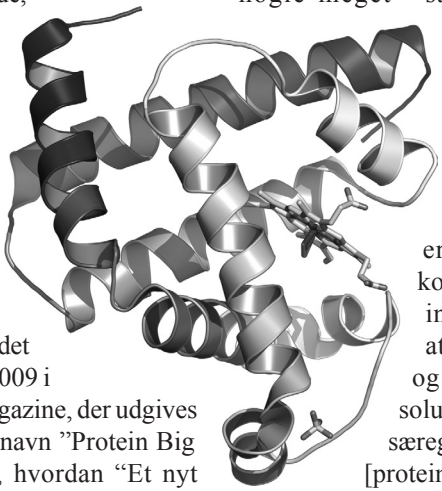

Forskerne havde opregnet og analyseret mange "proteindomæner," der forekommer i forskellige grupper af organismer, og derefter sammenlignet proteinrepertoiret i hundreder af forskellige grupper af organismer, hvilket ifølge forskerne satte dem i stand til at konstruere en kronologi over proteinernes evolution. Det ville selvfølgelig også give en god ide om livets historie, for som Caetano-Anollés, professor i bioinformatik ved University of Illinois, bemærkede: "Historien om proteinrepertoiret skulle falde sammen med hele organismens historie, for organismen består af alle disse enkeltstykker."

Her er det nyttigt med en ide om, hvor komplekse proteiner er. Proteiner er sammensatte molekyler, der består af kombinationer af tyve forskellige af de såkaldte aminosyrer. Et gennemsnitligt protein består af hundredvis og nogle meget store proteiner somme tider af tusindvis aminosyrer kombineret i helt bestemte rækkefølger. Den store russiske biokemiker Alexander Oparin bemærkede:

"Selv den simpleste af disse substanser [proteiner] repræsenterer ekstremt komplekse forbindelser, der indeholder mange tusinder atomer af kulstof, brint, ilt og kvælstof arrangeret i absolut bestemte mønstre, der er særegen for hver eneste substans [protein]. For forskeren af proteinstrukturer synes den spontane dannelse af sådan et atomisk arrangement at være lige så usandsynlig som den tilfældige oprindelse til teksten i Virgils Æneiden fra tilfældigt spredte bogstavtyper."[2]

Hvor dramatisk var da den påståede proteineksplosion, som forskerne fra University of Illinois nu har opdaget? Tilsyneladende meget dramatisk, for ikke blot skete den fra det ene øjeblik til det andet, men den faldt også sammen med tidspunktet for dannelsen af livets tre store domæner, som er 1) eubakterier, 2) archaeabakterie og 3) eukarya, gruppen, der omfatter dyr, planter, svampe og mange andre organismer.

Evolutionen ser således ifølge forskerne ud

(Fortsættes side 10)

To måneder efter ulykken

Braja Sevaki og Jahnus mirakuløse helbredelse

Den 12. marts var Braja Sevaki Dasi og Jahnu Dasa i et alvorligt trafikuheld i Calcutta, og i flere uger derefter svævede de imellem liv og død. Men nu, kun godt to måneder senere, er de ovenpå igen og ser ud til at ville komme sig så godt som fuldstændigt. Her følger først en hilsen fra Jahnu og derefter fra Braja Sevaki. De er begge fra midt i maj og fortæller, hvad der skete, og hvordan det går dem nu.

Jahnu Dasa i et brev den 6. maj 2009:

…Her følger min helbredstilstand: Min underkæbe, der blev brækket, er stadig følelsesløs, og mine brækkede håndled gør stadig ondt en smule. De kan ikke tåle belastninger. Jeg kan f.eks. ikke skrue låget af en juicekarton. Mine lunger gør også en smule ondt, når jeg hoster eller nyser. De blev begge punkteret af brækkede ribben.

Jeg er meget træt og må hvile mig det meste af dagen. Jeg må enten sidde eller ligge ned. Lægerne siger dog, at min heling har været mirakuløs – kun mulig på grund af alle bønnerne fra Bhagavans hengivne. De har givet mig seks måneder til at komme mig helt i.

Jeg kommer mig fint. Jeg er oppe og gå. Jeg går ned til Prabhupadas *bhajana kutir* og tager *darsana* af Gaura-Nitai hver dag, og en gang imellem tager jeg en rickshaw til templet. Både Braja og jeg kommer os fint, selv om hun har værre smerter end jeg. Hun fik smadret sit ansigt, så hun har slemme ar i ansigtet. På mig kan man ikke se noget undtagen to store ar på mine håndled. Når man ser mig, skulle man ikke tro, jeg havde været i en svær bilulykke, men jeg ville ønske jeg havde det så godt, som jeg så ud. Alle siger, jeg ser så fin ud.

Krishna var utrolig venlig mod mig. Han beskyttede mig mod oplevelsen af at være i et hårdt sammenstød frontalt med en lastbil, der næsten slog mig ihjel. Jeg kan intet huske fra uheldet. Jeg kan ikke engang huske at stige ind i bilen i Mayapur. Det er totalt blanket ud. Jeg oplevede simpelthen ikke uheldet. Jeg vågnede bare op to uger senere i en hospitalsseng og undrede mig over, hvad fanden der var sket. Jeg var i koma de første 3-4 dage, og resten af tiden holdt lægerne mig svært bedøvet, så de kunne operere på mig og holde mig forbundet til en respirator.

Da jeg kom til bevidsthed, var mine hænder bundet til sengen, og jeg var vildt frustreret. De havde bundet mine hænder til sengekanten, fordi jeg uden at være klar over det i min bevidstløse tilstand rev de slanger ud, der gik ind ad min mund og næse. Det var som et mareridt at vågne op. I min bedøvede tilstand troede jag faktisk, at jeg var blevet bortført af aliens. Men så kom der en sygeplejerske og fortalte mig, at jeg havde været ude for et uheld.

Ellers ser jeg ulykken som en gave fra Krishna. Lige før uheldet havde jeg bedt intenst til Krishna om at tage mine dårlige vaner væk og fjerne de ting, der holdt mig væk fra Ham. Og det skal jeg love for, at Han gjorde. Krishna ved lige, hvad der skal til for at føre Hans hengivne nærmere Ham. Jeg føler mig mere Krishna-bevidst efter uheldet end før.

Så mange hengivne her i Mayapur hjælper os. Der er nogle, der laver mad til os hver dag. Og en kvinde, der hedder Saranagati, giver os hver en times heling (reiki) og punktmassage hver dag. Det har været en fantastisk hjælp, især

for min kone, der virkelig har gavn af massagen. Den hjælper på hendes smerter og på mine også. Jeg er virkelig kommet nærmere en masse hengivne og har lært at sætte pris på dem.

Jeg beder intenst til Krishna om at få lov til at bibeholde min stærkere bevidsthed også efter, at jeg er blevet rask. Jeg håber, jeg kan beholde

mit dybere ønske om ren Krishna-bevidsthed, som uheldet har medført.

Tak alle sammen for jeres omsorg og kærlige tanker. Jeg er så glad og taknemmelig for at befinde mig i Krishnas hengivnes selskab.

Jeres taknemmelige tjener
Jahnu Dasa

Vraja Sevaki den 7. maj 2009:

Der er nu gået otte uger siden ulykken. De er gået hurtigt. Det er en mærkelig situation at være i, må jeg sige. Ikke i så meget som et øjeblik har hverken Jahnu eller jeg tænkt på at prøve at komme tilbage til "normal." Livet ændrede sig den dag, det bliver aldrig det samme, og det ønsker vi heller ikke.

Med hensyn til helbredelse går det godt. For at være helt ærlig havde ingen af os nogen ide om, hvad der var galt med os indtil nogle uger efter ulykken. Vi havde selvfølgelig fået at vide på hospitalet, at "Der er det og det galt med jer," men at forstå, hvad det betød, er noget helt andet. Jahnus kvæstelser var livstruende og umiddelbart mere alvorlige end mine. Han sad bag chaufføren, og ved sammenstødet med lastbilen blev han knust i sit sæde. Han brækkede sine forarme, fik en alvorlig hovedkvæstelse, der forårsagede en hjerneblødning, hans kæbe blev knust ("til pulver," sagde kirurgen til mig), og hans ribben var brækkede og punkterede hans lunger, der ikke fungerede i lang tid efter.

Mine egne kvæstelser var, selv om de ikke var livstruende, mere alvorlige med hensyn til omfang og tid til helbredelse.

Da vi var cirka en halv time fra lufthavnen, da ulykken skete, blev vi kørt til et lokalt hospital, der nægtede at tage imod os. Dette var ikke noget fjollet indisk ritual: de så, at vi var fra Vesten, og var bange for konsekvenserne af ikke at kunne behandle os godt nok. De så også, hvor slemt tilskadekomne vi var, og vidste, at de ikke kunne hjælpe os, da de kun var et lille landhospital. Vi blev kørt til et andet hospital, alt sammen af politiet. Dette hospital var af samme størrelse og nægtede også at tage imod os, men de lagde dog Jahnu i respirator, hvilket reddede hans liv.

Da de lagde os ud på verandaen fra ambulancen, faldt Jahnus mobiltelefon ud af hans lomme. Politimanden samlede den op og tænkte, at hvis han trykkede på opkaldsknappen, ville han komme igennem til det sidste nummer, der var blevet ringet til, og finde ud af, hvem vi var. Det gjorde han og fik fat på Murari Gupta Prabhu, Jahnus ven her i Mayapur. Murari er englænder og har boet her i 25 år. Han er gift med en indisk kvinde og taler flydende bengalsk, så han og politimanden kunne tale sammen. Desværre troede politimanden, at Jahnu havde forladt kroppen og sagde det til Murari. Han sagde også til ham: "Kvinden dør også om nogle minutter." Murari ringede til Sankarshan Nitai Prabhu, ISKCON's leder, der ringede til Calcuttas tempelpræsident Radha Raman Prabhu, der ringede til Calcuttas bedste hospital og fik det til at sende en ambulance. Lidt senere ringede Radha Raman til Murari og sagde: "Jeg er i ambulancen sammen med dem på vej til Apollo Hospital, og de er begge i live."

Alt dette fik vi at vide bagefter af Aghabid Prabhu, der vist nok blev kontaktet af Radha Raman, og som var der, da ambulancen kom, og blev hos os under hele tiden på hospitalet. Må Krishna velsigne ham. Han gjorde så meget, gav os så megen tid, tog min telefon og besvarede alle opkaldene, tog sig af de praktiske ting med hospitalets administration – alting. At sige, at vi ville have været fortabte uden ham, er ingen overdrivelse. Han og Radha Raman sørgede fuldstændigt for os i forbindelse med vores hospitalsindlæggelse. Aghabid Prabhu er en uselvisk og dejlig hengiven, og der er ingen anden, jeg hellere ville have haft omkring mig. Vi var tæt på hinanden før, og vi er kommet endnu tættere på nu.

Jeg sad ved siden af Jahnu i bagsædet i passagersiden. Det sidste, jeg husker, er, at jeg lænede mig frem imod chaufføren, pegede med min venstre arm imod forruden og sagde roligt: "Du kører ind i den lastbil…" Fra hvor vi var på vejen efter ulykken ser det ud til, at det var lastbilen, der var forkert på den, og at vores chauffør, som

BBT har ansat, og som kørte i deres nyeste og bedste bil og skulle være deres bedste chauffør, forsøgte at undgå lastbilen. Lastbilen og dens chauffør blev aldrig set igen.

Ved sammenstødet blev jeg tilsyneladende slynget fremad og ind i forruden. Den venstre arm, som jeg havde peget med, var brækket to steder og havde en masse flænger på undersiden, hvilket gav nogle skader til nerverne. Resten af skaderne var på min krops højre side, der tog trykket. Mit ansigt blev alvorligt flænget. Plastikkirurgen, der opererede mig, kunne ikke fatte, at jeg ikke havde mistet øjet.

Skaden helbredes forbavsende hurtigt, selv om det stadig smerter efter to måneder, og jeg har fortsat langt igen. Jeg skal opereres igen om en måneds tid.

Resten af skaderne bestod ifølge lederen af intensivafdelingen af "voldsomme nerve-, muskel- og vævskader" over hele kroppen. Det går fremad, men det går langsomt. Jeg ser frem til sidst på året, når jeg kan have det behageligt igen, jeg kan gå rigtigt, og operationerne er ovre.

> "Før Kirurgerne havde sagt, det ville tage over en måned. De kan ikke begribe, hvordan vi er kommet os så hurtigt, og de er alle overbeviste om, at det skyldes Krishnas nåde og alles bønner."

Selv om ingen af kvæstelserne var livstruende, holdt jeg tilsyneladende op med at trække vejret i akutafdelingen og måtte genoplives. Jeg sagde bagefter til Jahnu, at det måske var et øjebliks overgivelse til situationen, hvor jeg var bevidstløs og i chok og i et øjeblik opgav kampen. Krishna havde andre ideer, og derfor sidder jeg nu her og skriver.

Vi bliver healet af en discipel af Giriraja Swami, Saranagati Devi Dasi. Hun giver reiki, refleksologi og bindevævsmassage to timer dagligt og behandler os begge. Helt seriøst ville vi være fortabte uden hende. Vi måtte i så fald tage et andet sted hen for at blive behandlet, hvilket ville være meget ubekvemt og hårdt, men her besøger hun os dagligt. Krishnas nåde…

Jahnu har ikke længere fysiske smerter som så. På en dårlig dag kan det gøre lidt ondt et eller andet sted, men i det store hele skal han bare hvile og komme sig og være tålmodig, hvilket han siger er svært, for han er så træt hele tiden. Han er i høj grad blevet stærkere de sidste to måneder. Til at begynde sagde kirurgerne til mig, at han skulle være på hospitalet i tre måneder på maskiner, der hjalp hans vejrtrækning, og at hans livskvalitet kun ville blive 50 eller 60 procent af, hvad den var før. De har siden indrømmet, at "på grund af Bhagavans nåde og Hans hengivnes bønner" er dette blevet til betydeligt mindre.

Jahnu forlod intensivafdelingen efter to uger, har ikke brug for hjælp til at trække vejret, hans lunger har det fint og giver ham ingen smerter (undtagen når han nyser), og hans tale, der var en smule påvirket af kvæstelserne til hans hoved, kom sig efter en uge. Kirurgerne havde sagt, det ville tage over en måned. De kan ikke begribe, hvordan vi er kommet os så hurtigt, og de er alle overbeviste om, at det skyldes Krishnas nåde og alles bønner. Det er vi også.

Vi kom tilbage til Mayapur efter tre uger. Alle de hengivne bød os velkomne på en måde, der rørte os til tårer. Forelæsningen standsede, og hundreder af hengivne omringede os, da vi sad foran Deiteterne. De gav os blomsterkranse, kom Nrsimhadevas krone på vores hoveder, gav os *tulasi*, *caranamrita* og en masse kærlighed og varme. Jananivasa Prabhu hjalp Jahnu med at få hans *dhoti* på igen, da den var begyndt at falde af. Jahnu var ikke i stand til at binde den ordentligt. Der var så megen kærlighed og latter, og vi blev omfavnet på den dejligste måde af vores familiemedlemmer. Hver dag laver kvinderne i Mayapur mad til os, og der bliver sørget så fint for os. Vi bliver stærkere, vi er

ude af fare, vi kommer os, og vi klarer os selv. Vi kan bare ikke lave mad. Vores tjenestepige Anjana er blevet vores plejer. Hun er en dygtig, kærlig, stærk og meget dejlig kvinde, der sørger så godt for os. Niveauet af omsorg, vi har fået, er umulig at få udenfor Indien, er jeg sikker på, eller i det mindste ville det tage megen organisering og kun kunne vare et stykke tid, for alle har travlt og så mange ansvar. Men her i *dhama'en* er vores naboer altid tæt på, og vi er aldrig alene. At sige, at vi er taknemmelige, er en grov underdrivelse.

I morgen er det Nrsimha-caturdasi. Vi glæder os til at skulle være med til *abhiseka'en*, da vi begge mærkede Nrsimhadevas nærvær så meget under vores prøvelser. Han var hos os, og vores forbindelse til Ham her i Mayapur er meget dyb og dejlig. Vi vil blive smuglet ind foran for at se *abhiseka'en*, i det mindste i nogle minutter. Vi er ikke i stand til at være så længe i templet og besøger det kun med nogle dages mellemrum. Men i morgen glæder vi os til at skulle være der lidt længere.

Tak til jer alle, der sendte bønner og kærlighed til os. Vi kan ikke udtrykke, hvor meget det har betydet for os, og hvordan det har hjulpet os og stadig gør det. Vi er mere taknemmelige, end det kan udtrykkes med ord, og står i gæld til jer alle. Tak for jeres breve og gode ønsker. Fortsæt med at sende dem til os. Mit hjerte bliver så fyldt med kærlighed og taknemmelighed, når jeg hører fra jer alle.

Med kærlighed, jeres søster
Braja Sevaki ॐ

(**Protein...**, fortsat fra side 6.)

til indenfor meget kort tid at have frembragt en masse "arkitekturer" med forskellige funktioner. Den evolutionære nyskabelse, som de beskrev, var ikke blot nye aminosyresekvenser. Den bestod i lige så høj grad af omfattende ændringer og nyskabelser af proteindomænernes tredimensionale former ("moduler"), der bestemmer proteinernes egentlige funktioner.

Disse pludseligt opståede moduler er siden "blevet stående, fordi de udfører kritiske opgaver, der gavner organismerne, der har dem." Proteinerne udviklede sig altså eksplosivt og ændrede sig derefter ikke i flere hundrede millioner år. Hvorfor? Fordi "Disse moduler er modstandsdygtige overfor forandring, de er særdeles integrerede, og de bruges i forskellige sammenhænge." Med andre ord har de modsat sig enhver yderligere evolution.

Hvornår fandt denne protein-eksplosion sted? Det er der usikkerhed om, men man mener generelt, at ovennævnte tredeling af den levende natur går meget langt tilbage og måske endda indtraf næsten allerede lige efter den formodede start på livet på jorden for 3,8 milliarder år siden. Hvis det er tilfældet, opstod alle de komplekse proteiner på én gang praktisk taget ved livets start. Herefter har de ikke ændret sig synderligt siden. "Er evolutionen ikke bare fantastisk?" spørger evolutionsbiologerne med julelys i øjnene og venter, at vi andre også falder i svime i beundring over, hvor fantastisk evolutionen er. Men nogle af os spørger spagfærdigt: "Hvor er evolutionen i alt dette?"

Hvis man med andre ord har hele proteinkompleksiten lige fra livets start af uden ændringer senere hen, kan det ved den søde grød ikke kaldes evolution. Hvad vi snarere ser, er et eksempel på, hvordan beviser imod evolution bliver vendt om til en sød eventyrhistorie om evolution. Ingen videnskabelig diskussion eller demonstration af, hvordan dette kunne lade sig gøre igennem tilfældighed og naturlig selektion på et geologisk mikrosekund og lige så lidt en diskussion af det, som Darwin oprindeligt lagde op til: "Er arterne opstået ved gradvis modifikation fra en eller nogle få oprindelige livsformer, eller er de skabt hver for sig?"

Det er moderne evolutionsbiologi i en nøddeskal. Eftersom evolution er en allerede fastslået kendsgerning, må alt, vi ser, være et resultat af evolution.http://www.astrobio.net/news/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=3065&mode

A. I. Oparin, The Origin of Life (New York: Dover Publications, 1953 edition), pp.132, 133. ॐ

Tro og tvivl

Af Ravindra Svarupa Dasa

Tvivl er drivkraften bag den moderne mentalitet, den utrættelige motor, der driver vor tids ånd. Allerede tidligt i Renæssancen blev denne tvivl indrømmet af hofmanden Michel de Montaigne: "Vi er, jeg ved ikke hvordan, dobbelte inde i os selv med det resultat, at vi ikke tror på det, vi tror på, og ikke kan gøre os fri af det, vi fordømmer."

På Montaignes tid blev Europa sønderrevet af religiøse krige af en ufattelig grusomhed. Den absolutte sikkerhed, som de stridende parter hver især udviste, begyndte at plette selve det at være overbevist med en dårlig lugt. Men Montaigne så dybere end det. Han opdagede dobbeltheden bag selve sikkerheden hos de religiøse fanatikere. Han genkendte deres nidkærhed som en slags tilsløring, en overkompensation for en skjult, ikke vedkendt mangel på tro. "Vi tror ikke det, vi tror."

I moderne tid er tvivl blevet så meget en del af vores eksistens, at både troløshed og tro i virkeligheden blot er to former for troløshed. Forfattere som Mathew Arnolds og William Butler Yeats beklagede vantroen og det anarki, den havde ført med sig. Andre fejrede den som en befrier og missionerede for den. Som det blev sagt med Friedrich Nietzsches hestepille: "Overbevisninger er farligere fjender af sandheden end løgne."

Som et barn af min tid og alt for menneskelig slugte jeg også pillen. Jeg blev en tjener ved tvivlens alter. Mangel på tro blev min overbevisning.

Det tog mig en pæn håndfuld år i universitetsverdenen, før jeg indså, at manglen på tro i form af skepsis, relativisme og nihilisme selv var blevet en trossætning. Også de religiøse kredse bekendte sig i stor stil til mistroens hermeneutik. At bekende sig til nogen anden overbevisning end mistro overfor enhver form for overbevisning var som at opfordre til at blive bandlyst.

Alle sluttede sig til lovprisningskoret for

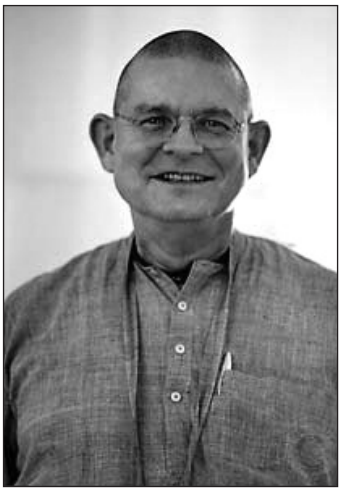

Ravindra Svarupa Dasa

den faste tro på troløshed. Denne dogmatisme begyndte at nage mig. Et eller andet var galt. Jeg grublede.

Så brød jeg igennem: vi tvivlere har svigtet tvivlen. Vi er ikke gået langt nok i vores tvivl. Hvis vi virkeligt skal være gennemgribende skeptiske, må vi også være skeptiske overfor vores egen skepsis. Hvis alting er relativt, må relativismen også være det.

Jeg fremlagde min opfattelse under et uformelt møde i religionsinstituttet.

"Du må have det som på en slap line over en dyb afgrund," bemærkede en af mine kolleger.

"Ja, men jeg er ikke engang sikker på, at der er en line," svarede jeg. Alle lo.

Lad os være dristige nok til fjerne selve det grundlag, vi står på, og mirakuløst levitere på ingenting.

Således kommer vi tilbage til vores udgangspunkt. Ved at betvivle vores egen tvivl, venter der os en overraskelse: en smal sprække åbner muligheden for tro.

Kun muligheden – nej, endnu mindre end det: blot en åbenhed for muligheden.

Dette viste sig at være en sprække, som selv Gud kunne klemme Sig igennem.

Det ene førte til det andet. Flere år efter, at sprækken havde vist sig, sluttede jeg mig – til min vedvarende forbløffelse – til en stærkt krævende "organiseret religion." En religion, der var dedikeret til at prædike og stemplet af en professor som "missionerende hinduisme."

Herefter kom der en tid, lad os sige femten eller tyve år senere, hvor det gik op for mig, at jeg var helt og aldeles sikker på, at, som de siger det, "Gud findes." Jeg påstod ikke blot, at man kan komme med et forholdsvis fornuftigt argument for en guddommelig eksistens, eller at "Gud findes" kan underbygges med rimelighed, og at påstanden må være sand med den selvfølgelige mulighed for, at den kunne være falsk. På ingen måde. Jeg var absolut, fuldstændig sikker.

> "Der er nu ingen "særlig måde at leve som filosof på." At være filosof er blot et erhverv, en anden form for arbejde."

Det chokerede mig.

Jeg vedblev med at være en person af den moderne tid. Jeg angreb min egen overbevisning: Hvordan kunne jeg være så sikker? Hvad ret havde jeg til at være så overbevist? Hvordan var det muligt? Hvad var der galt med mig?

Jeg angreb min egen tro, men den slog angrebet tilbage. Jeg kunne ikke ryste den. Det var, som om den blot var der ved egen kraft, en uigendrivelig kendsgerning, der egentlig ikke kom an på mig.

Jeg fremlagde sagen for nogle kloge hengivne. "Det er Krishnas årsagsløse nåde," bemærkede en. "Det er en gave," sagde en anden. En hengiven, der havde en Ph.d. og engang havde undervist kristne teologistuderende, talte om forskellen imellem sikkerhed og vished.

Disse samtaler fjernede min uro og tillod mig helhjertet at acceptere gaven.

Men alligevel – selv om man aldrig bør skue en given hest i munden, havde jeg ikke desto en trang til at prøve bedre at forstå, hvad det var, jeg var blevet givet.

Jeg begyndte med dette spørgsmål: er der overhovedet noget, som enhver person kan være absolut sikker på? Det spørgsmål førte mig selvfølgelig tilbage til starten på den moderne tid, til selve "den moderne filosofis fader," Rene Descartes, der tog skridtet fuldt ud og gjorde Montaignes tvivl til en metode. Efter at han i sin *Discours de la méthode* havde forkastet alting, der kan betvivles, stod han tilbage med kun sin egen ubetvivlelige eksistens som et vidende væsen. Han kunne tvivle på alting med undtagelse af, at han tvivlede. *Cogito, ergo sum,* som han så berømt skrev det. "Jeg tænker, derfor er jeg." Descartes forklarede, at med "tanke" mente han, "det, der sker i mig, så jeg omgående er bevidst om det, for så vidt som jeg er bevidst om det." Hans egen eksistens som en bevidst person var absolut sikker.

Her fandt jeg mit eget holdepunkt og mit stikord: jeg må ligesom Descartes begynde ved mig selv.

Men her virkede det på mig, som om jeg kunne forstå dette mere klart, end selv Descartes havde gjort det. At "begynde ved mig selv" betyder for nu at være præcis at starte med *atman*, det bevidste selv.

Vi bruger sædvanligvis ordene "sjæl" eller "åndelig sjæl" for at betegne den samme størrelse, dog uden den samme klare betydning som i sanskritordet. *Atman* (i dets rodform) eller *atma* (i entals navneform) er et navneord, der betyder "selvet" (det samme ord bruges også som det refleksive stedord "-selv" i ord, der betegner mig selv, dig selv, hende selv osv.).

Når jeg bemærker, som Descartes gjorde det, min egen bevidsthed, forstår jeg, at jeg i det mindste i en vis grad er vidende om *atman*, om mig selv som et bevidst, erfarende levende væsen, der nu bærer rundt på og besjæler en

bestemt materiel krop og et bestemt materielt sind.

I to årtier forud for min egen kartesianske udforskning havde jeg været engageret i en åndelig praksis, der næsten var en videnskabelig undersøgelse af *atman*. I et forsøg på at forstå min egen vished om Gud begyndte jeg at reflektere over denne praksis.

Atma-tattva, videnskaben om selvet, kommer som enhver anden videnskab først til os som en teori, et slags begrebsmæssigt landkort over den åndelige realitet. Ligesom et landkort er en teori frugten af forudgående forskeres erfaringer, der fremlægges som en rettesnor for senere kommende opdagelsesrejsende. En teoris eneste formål er at være en anvisning for en bestemt praksis, ligesom formålet med et landevejskort er at muliggøre en vellykket køretur.

Atma-tattva, videnskaben om selvet, giver også praktiske instruktioner om, hvordan man foretager den åndelige rejse, og hvordan man bruger kortet korrekt. Det er på denne måde en anvendt videnskab, hvis formål er at afdække og udvide bevidstheden.

Noget sådant har vi ikke i moderne vestlig filosofi. Nutidens filosofi spekulerer i det uendelige over bevidsthed og viden, over erfaring og den, der erfarer, men den har mistet sit anvendte aspekt, som ellers er så fremtrædende et træk ved de gamle klassiske traditioner hos Pythagoras, Parmenides og Platon. Der er nu ingen "særlig måde at leve som filosof på." At være filosof er blot et erhverv, en anden form for arbejde.

Jeg havde tilsluttet mig en tradition fra Indien, og nu tog den mig tilbage til selve grundlaget for Vestens filosofi. Jeg havde fornemmelsen af at være komme hjem igen.

Den applicerede viden eller den åndelige levemåde kræver overholdelse af en relativt streng og krævende disciplin. Det kaldes *yoga.* Disciplinen er nødvendig for at fjerne det materielle slør, så man kan erfare den åndelige virkelighed direkte: opleve *atma*, selvet, og *Paramatma*, Overselvet eller Gud.

Bhagavad-gita (14.17) fastslår nødvendigheden af et sådant disciplineret liv: åndelig viden afhænger af, at man lever i godhed, *sattva*. Hvis vores bevidsthed dækkes af de materielle kvaliteter lidenskab (*raja-guna*) og uvidenhed (*tamo-guna*), kan vi ikke have direkte sansning af *atma* og *Paramatma*. Derfor lever vi, der har kastet os ud i dette projekt, et reguleret og radikalt enkelt liv, der er opbygget sådan, at det begrænser sansernes forlangender til det mindst mulige og mindsker ens begær, vrede, grådighed osv.

Den moderne materialistiske kultur opelsker værdier, der forstærker lidenskaben og uvidenhedens kvaliteter, så det er nødvendigt at beskytte sig imod denne kulturs påvirkning. Åndelig kultur har som det modsatte mål at udvikle godhed og reducere lidenskab og uvidenhed.

Efter flere årtiers praktisering af *atma-tattva,* videnskaben om selvet, var min egen bevidsthed i et vist omfang blevet afklaret og udvidet. Jeg havde i det mindste opnået en vis bevidsthed om min egen åndelige identitet og – sammen med den – om Gud.

En *yoga*-mester ved navn Kavi har sagt (*Srimad-Bhagavatam* 11.2.42), at for den, der praktiserer korrekt, udvikler tre ting sig samtidigt: hengivenhed, direkte sansning af Gud og utilknytning til alt andet. Dette sker på samme naturlige måde, som en person, der spiser, mere og mere oplever mæthed, næring og lindring fra sult for hver mundfuld.

I *yoga*-disciplinen erkender udøveren sin egen identitet som *atma* og møder også til at begynde med Gud som *Paramatma*, det indre, vejledende Overselv. Denne erfaring giver os den efterstræbte kartesianske nøgle, for kendskab til Gud, *Paramatma*, kommer, så snart man lærer sit eget selv at kende. Derfor afføder erfaringen fuldstændig vished hos den, der erfarer den. Ligesom man ikke kan tvivle på sin egen bevidsthed, bliver Gud, når ens bevidsthed er blevet udvidet i et vist omfang, kendt på samme måde, som jeg kender mig selv, for Gud er selve mit eget selvs selv. Da kan jeg ikke længere tvivle på Guds eksistens mere, end jeg kan tvivle på min egen.

Jeg kan selvfølgelig tvivle på min egen erfaring af ting, der opfattes i denne verden. Det er muligt, bemærkede Descartes, at man står under indflydelse af og holdes under illusion af en eller anden ond dæmon. Men selv da kan man ikke blive bedraget med hensyn til sin egen bevidsthed.

Viden om Gud er ikke som viden om den ydre verden, om dette bord, jeg skriver på, om haven udenfor mit vindue, eller om de mennesker, der slapper af i haven. I dette tilfælde er jeg ånd, der opfatter materie, men der er en meget tættere forbindelse imellem mig og Gud: ikke blot er *atma* og *Paramatma* af samme åndelige natur, men *atma* er også en uadskillelig del af *Paramatma*. Af den grund bliver det, så snart der er erfaring af *Paramatma*, umuligt at tvivle på Gud. Efter en sådan bevidsthedsudvidelse forbliver Gud en del af indholdet af hver eneste oplevelse, jeg har. Jeg oplever mit eget væsen som en del af Guds væsen.

Det er ikke, fordi jeg i denne erfaring opfatter noget nyt, som når jeg får en ny nabo eller køber det seneste skrig fra Apple. Snarere opfatter jeg, når bevidstheden er renset og udvidet, det, som hele tiden har været der, blot ubemærket, ugenkendt, uerkendt.

I dette stadie af udvidet bevidsthed er jeg klar over, at jeg ikke kan se noget, uden at Gud ser det først, høre noget, uden at Gud hører det først osv. Jeg kan ikke tvivle på, at Gud ser og hører mere, end at jeg selv gør det.

Oplevelsen af *atma-paramatma*, der gør det lige så umuligt at tvivle på Guds eksistens, som det er at tvivle på sin egen, er selvsagt ikke begrænset til min egen eller andre bestemte historiske traditioner. Avancerede praktiserende indenfor mange teistiske traditioner har opnået en naturlig og fast vished om Gud. Disse traditioner kan have forskellige teorier (teologiske doktriner) om Gud og den, der tilbeder Ham, men så vidt jeg kan se, skal den enkleste og mest logiske forklaring på den erfarede vished, som man støder på overalt hos avancerede praktiserende, findes i forståelsen af *atma-Paramatma*.

Vi kan altså slutte, at vi er som skabt til tro, til overbevisning. Der er ingen vej udenom det.

Jeg vil foreslå, at heri ligger grundlaget for en ægte overbevisning, en overbevisning, der opstår ved at åbne op for selvet. Uden det ser vi ud til at være dømt til at bekræfte Montaignes iagttagelse: "Vi er, hvorfor ved jeg ikke, dobbelte inde i os selv." En ægte overbevisning kan virke som en modgift imod de indeværende globale krige imellem forskellige slags dobbelthed: militant tro udsprunget af desperation over egen tvivl, der støder sammen med militant vantro på grund af en fornægtelse af egen tro. ॐ

Hare Krishna Hare Krishna Krishna Krishna Hare Hare
Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare

Storbybondeliv

Af Lalitanatha Dasa

I februar 2009 vedtog ISKCON's GBC to resolutioner med henblik på at indgyde mere liv i ISKCON's landbrugssamfund verden over. Det følgende, der er en kommentar til disse resolutioner, er oprindeligt skrevet på engelsk og indsendt til GBC og nogle engelskprogede hjemmesider.

Et af det Internationale Samfund for Krishna-bevidstheds formål er at "undervise i en enklere, mere naturlig levemåde," som Srila Prabhupada udtrykte det i ISKCON's syv formål. Dette forstås almindeligvis som en selvforsynende livsstil baseret på jordbrug og beskyttelse af køer.

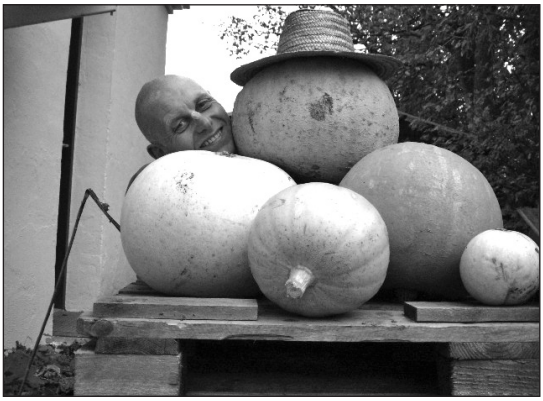

Græskarhoveder.
Forfatterens hoved ses øverst til venstre

I de seneste GBC-resolutioner (res. 310 og 311, 2009) beder GBC sine medlemmer om så vidt muligt at forpligtige sig til at bruge 10% af deres tid på at udvikle landbrugssamfund. Grundene er indlysende. Skønt nogle landbrugsprojekter har været vellykkede, "har der været en nedgang i udviklingen af ISKCON's gårde, og de fleste tilbageværende landbrug kæmper for at overleve."

Srila Prabhupada så landbrug og kobeskyttelse ikke blot som noget, der kan hvile i sig selv, men også som en kilde til økonomisk velstand for resten af hans samfund. Dette er ikke sket. Mange landbrugssamfund er nu blevet til forstadsbyer på landet, hvor hengivne pendler ind til nærliggende storbyer for at tjene til livets opretholdelse, og landbrug og kobeskyttelse overlever kun i kraft af udefrakommende økonomisk støtte fra donorer.

Bekymrende er også den kendsgerning, at ideen om "en enklere, mere naturlig levemåde" for nærværende ikke har nogen praktisk betydning for de fleste af ISKCON's medlemmer. Sandsynligvis 99 procent eller flere lever storbyliv og skaffer sig til dagen og vejen ikke ved at dyrke jord og tage sig af køer, men primært ved at tjene en løn i ikke-hengivne jobs. Der er selvfølgelig intet forkert i forsørge sig selv og sine på en ærlig og redelig måde, men hvis Srila Prabhupada mente, at "en enklere, mere naturlig levemåde" var for alle hans samfunds medlemmer, er der stadig et stykke vej, før det er tilfældet.

Fiaskoen er også åbenbar, når det kommer til at påvirke verden, hvis det er, hvad Srila Prabhupada mente med at "undervise i en enklere, mere naturlig levemåde." Selv om vi somme tider viser gæster og nytilkomne et par lysbilleder af okser, der pløjer på et Krishna-bevidst landbrugsprojekt, er vores faktiske indflydelse blandt dem, der i det større samfund arbejder for at etablere naturlige, bæredygtige projekter, forsvindende lille.

Dette skader også vores gode navn og prædiken. Alle, der kommer i kontakt med Krishna-bevidsthed og læser Srila Prabhupadas bøger, forstår, at vi står for en anden, mere naturlig livsstil. Når folk ser, at vores høje idealer ikke på nogen måde er omsat til den måde, vi lever på, kan de naturligt miste troen på Krishna-bevidsthedsbevægelsen som en faktor, der kan gøre en forskel i verden.

GBC har derfor mange gode grunde til at ville bringe mere liv til eksisterende såvel som

nye landbrugsprojekter. Men selv om det er prisværdigt, står jeg med en fornemmelse af, at der skal andet til end blot at skyde mere energi i den samme model, som vi hidtil har forsøgt, når det kommer til naturlig levevis. Srila Prabhupada havde utvivlsomt ret i en naturlig livsstils levedygtighed, men måske er der brug for en ny måde at tænke på for at føre hans idealer ud i livet. Ja, jeg funderer på, om vi ikke har brug for radikalt og indtrængende at anmode alle – og ikke kun nogle få "landbrugshengivne" – om helt at opgive storbyens livsstil og slå ind på "en enklere, mere naturlig levemåde."

Alle Hare Krishna'er kender de sorte sennepsfrø, der bruges som krydderi. Men hvor mange ved, at planten, der egentlig hedder sareptasennep, er nem at dyrke og giver blade grønne blade, der kan bruges som spinat?

Måske tænker du nu, at jeg med andre ord foreslår en masseudvandring fra byerne. "Lad os alle forlade vores overbefolkede storbyslum og slå os ned på landbrugssamfund i uspolerede, naturlige omgivelser uden moderne bekvemmeligheder, elektricitet, rindende vand og Internet."

Intet kunne være længere fra sandheden. Ja, jeg mener, at det er selve den ide, der i virkeligheden hindrer vores forsøg på naturlig levestil, altså ideen om, at naturlig levestil kun kan foregå på nogle steder og ikke på andre. Det, jeg mener, er tværtimod, at i stedet for at rykke ud på landet skal det være lige omvendt. Hvis ISKCON's naturlige levestil skal være andet end nogle frilandsmuseer med ringe relevans for den måde, de fleste af os lever på, må vi have landbrugene og den naturlige levemåde ind i byerne og blive en integreret del af storbylivet for os alle. Vi smarte byfolk må blive aktive og involverede *storbybønder,* hvis vi nogensinde ønsker at se "en enklere, mere naturlig levemåde" blive til virkelighed.

Livet på landet og den industrielle specialisering

Du er måske stadig ikke helt sikker på, hvad jeg mener. Lad os derfor tage et kig tilbage til en tid, hvor de fleste mennesker boede på landet. Lad os forestille os en lille landsby fra før den industrielle revolution. Næsten alle havde deres udkomme på gårde og husmandssteder, hvor de dyrkede og fremstillede de fleste af deres egne nødvendigheder. Det, de ikke selv kunne fremstille, købte de eller byttede sig til i lokalsamfundet. Kun få ting skulle hentes langvejs fra.

Siden folk måtte lave de fleste ting selv, var de alsidige i deres kunnen som landmænd, gartnere, tømrere, håndværkere osv. Kun få var specialiserede indenfor et bestemt erhverv. De fleste familier havde nogle køer, lavede deres egne mælkeprodukter, dyrkede korn og bønner, frugter og nødder, holdt får for uldens skyld, dyrkede frø og urter, malede deres eget mel, byggede og reparerede deres egne huse osv.

Landsbyen var økologisk set en lukket enhed. Køernes møg var gødning for korn og grønsager, og det tiloversblevne fra grønsager og korn var foder for køer og får. Kun hvad der var et naturligt overskud fra dette økologiske kredsløb blev solgt på markeder udenfor landsbyen. Dette gav en meget stabil økonomi. Hvis én afgrøde slog fejl, lykkedes andre. Næsten aldrig slog alting fejl på samme tid.

Den industrielle revolution ændrede dette. Industri betød, at man bragte forskellige råstoffer sammen fra mange forskellige steder langt væk og forarbejdede dem til en færdigt, specialiseret produkt. Dernæst blev produktet fragtet ud til salg på mange forskellige markeder. Med

avancen kunne industrialisten og hans ansatte derefter købe deres fornødenheder (som de tidligere selv havde fremstillet).

Den industrielle livsstil var tiltrækkende, for i gode tider kunne man få et fantastisk afkast. Men den havde selvfølgelig også sine bagsider. Når markedet slog fejl, kunne man også miste meget. Og alle mistede deres uafhængighed, for nu afhang deres levebrød ikke kun af dem selv, men også af økonomiske og politiske kræfter, de ikke havde kontrol over.

Det sidste er nu ikke spørgsmålet her. Den virkelige pointe er, uanset om vi kan lide det eller ej, ændrede den industrielle revolution livsstilen. Fra at være alsidige, selvforsynende bønder og husmænd blev folk ensidige specialister, ofte højt uddannede, indenfor ét bestemt felt. I stedet for at dyrke og fremstille deres egne fornødenheder tjente de nu en løn med deres specielle ekspertise for at kunne købe, hvad de havde brug. I dag er dette den almindelige livsstil for næsten alle. Mange er ikke engang klar over, at sådan har det ikke altid været, eller at det stadig er muligt at eksistere på en anden måde.

Storbyens jordbrug

Storbylivet af i dag er et resultat af den industrielle revolution med dens hære af specialiserede producenter og forbrugere. "At opgive storbyens livsstil" betyder derfor kun at opgive ideen om, at den eneste måde at eksistere på er ved at sælge sin bestemte ekspertise i bytte for retten til at købe sine grundlæggende nødvendigheder. Hvis vi virkeligt ønsker at eksemplificere og lede andre hen imod "en enklere, mere naturlig levemåde," er vi nødt til at vende tilbage til den førindustrielle ide, selv midt i det moderne storbyliv. I særdeleshed bør vi, uanset om vi bor i en storby eller ej, stræbe efter så vidt muligt at fremstille så mange af vores grundlæggende behov som muligt, i særdeleshed vores mad.

Som jeg ser det, er det her, de ovennævnte GBC-resolutioner mangler noget. For eksempel er en af GBC's anbefalinger, at alle ISKCON-projekter og hengivne bør købe "frugter, grønsager, blomster og mælkeprodukter fra ISKCON-gårde." Bortset fra, at de fleste ISKCON-projekter og hengivne ikke bor i realistisk nærhed af nogen ISKCON-gård, er det virkelige problem ordet "købe." Indebærer det ikke i sig selve det industrielle paradigme om specialisering og køb af alle ens grundlæggende behov? Siden det er selve denne ide, der ødelagde det "enkle og naturlige liv," som alle levede, er det så ikke også den, vi skal gøre op med?

Jeg ville meget hellere have læst GBC anbefale noget i retning af: "Alle ISKCON-projekter og hengivne bør så vidt muligt dyrke deres egne frugter, grønsager, blomster og mælkeprodukter. I det omfang dette ikke er muligt, bør de købe disse fra andre ISKCON-projekter og hengivne, og som sidste udvej kan de købe på det almindelige marked de ting, de ikke kan skaffe på nogen af de ovennævnte to måder."

Her vil nogle måske protestere: "Lige et øjeblik! Vi bor i store, forurenede byer. Det er umuligt for os at dyrke vores egen mad her." Men det er ikke sandt. Masser af ting vokser i byerne. Ja, det er i storbyerne, at en af verdens største jordbrugsafgrøder bliver dyrket i stor stil. Selv om det er skrevet i 1988, er følgende iagttagelser fra Bill Mollison mere sande end nogensinde[1]:

"Den største enkeltafgrøde i USA, en afgrøde, der kræver 573 kilokalorier pr. kvadratmeter at opretholde – mere energi end der bruges på dyrkning af majs eller grønsager – er…" – gæt engang!

"Det anslås, at i USA var 6,5 millioner hektar afsat til græsplæner i 1978…og en stor udvidelse af græsplæneområdet er sket i årene siden." 6,5 millioner hektar græsplæner svarer omtrent til halvanden gange Danmarks areal.

"I 1978 brugte græsplæner 15%-20% af USA's årlige gødningsproduktion, samme mængde, der brugtes på Indiens samlede fødevareproduktion. Med hensyn til vandforbrug blev 44% af vandforbruget i Californien brugt på græsplæner, endnu en enorm offentlig udgift til græsplæner, der også har omkostninger i form af forurening

af grundvand, atmosfære og jordbund."

Den forbløffende kendsgerning er, at alle de moderne lande, "der dyrker store græsplænearealer, kunne producere al deres mad på samme areal med de samme ressourcer." Tænk over det. Al den jord, der nu spildes på græsplæner, kunne med lethed producere alle de grønsager, frugter og blomster, som vi behøver!

Ydermere "skaber afgrøden fra dette jordbrug et enormt offentligt affaldsproblem med forgiftet græs, der er fyldt med Dieldrin, DDT, pesticider og kvælstof." Mollison sukker: "Græsplænen er blevet de moderne byområders forbandelse, ligesom sukkerrør er de lavtliggende tropiske kystområders forbandelse og kvæg forbandelsen for de halvtørre og tørre græsarealer."

Bill Mollison nævner, at i USA er "den gennemsnitlige forstadsgræsplæne på omkring 650-900 kvadratmeter." Sammenhold dette med Srila Prabhupadas udtalelse: "Man kan dyrke en have. Alle, der har jord – i det mindste i Indien har selv den fattigste mand et lille stykke jord – kan bruge dette for Krishna ved at dyrke blomster, der kan ofres til Ham." (*Bg.* 11.55, kommentar.)

Mange har tænkt, når de læser denne passage: "Sådan er det måske i Indien, men her, hvor jeg bor, har ikke alle mennesker et stykke jord." Men faktum er, at der er masser af jord overalt, selv i storbyerne. Vi ser blot ikke skoven for træer eller rettere, vi ser ikke jorden for græsplæner.

Tror du stadig, at jordbrug i storbyen ikke er muligt?

Selvforsyning i storbyen i praksis

Mange er ikke klar over, hvor lidt jord der egentlig skal til for med lethed at dyrke mere mad, end en familie eller et tempelsamfund af hengivne kan bruge. At holde køer er måske ikke muligt i mange af verdens storbyer – mange steder er det ligefrem forbudt – men fuldstændigt at forsyne en familie med frugter og grønsager hver dag året rundt kan let gøres på 100-200 kvadratmeter havejord de fleste steder i verden. Dette gælder også for så nordlige steder som Skandinavien, hvor min kone og jeg i snart ti år ikke en eneste gang har været nødt til at købe frugter eller grønsager i butikkerne. Nu er vi selvfølgelig bidt af en gal gartner, så vi opdyrker mere end 500 kvadratmeter i vores baghave, hvilket ikke blot forsyner os selv, men mange af vores hengivne venner og naboer med førsteklasses, økologiske grønsager af en kvalitet og friskhed, som man aldrig finder i butikkerne.

Hvis man ikke har sin egen have, kan man måske leje en plet jord hos en, der har det. Selv nogle få kvadratmeter kan bruges. Ja, på nogle måder er det bedre med for lidt end for megen jord, for det tvinger en til at lære kunsten at dyrke meget på et meget lille areal. Når man først man kommer i gang, vil man blive overrasket over, hvor meget man faktisk kan høste.

Selv hvis dette ikke er muligt, må man da i det mindste have en altan eller nogle vinduer i sin lejlighed. Så der kan man dyrke krydderurter, tomater, chilier osv. sammen med *tulasi.* Alle har mulighed for i det mindste at dyrke et eller andet.

Nu er storbyer selvfølgelig forurenede, så det siger sig selv, at man ikke dyrker grønsager op af en trafikeret vej eller anden forureningskilde (her kan man i stedet dyrke blomster eller have en lille planteskole til små træer og buske, der kan sælges til en god pris). Men hvis man kigger sig omkring, vil man opdage, at der i alle byer er masser af små og større jordstykker, hvor man sagtens kan dyrke grønsager til mennesker. Måske er det ikke perfekt, men det er i hvert lige så godt og for det meste bedre end det, man kan få i butikkerne.

Problemet er ikke, at jordbrug ikke er muligt i storbyerne. Det virkelige problem er, at de fleste af os er blevet så fjernet fra Moder Natur, at vi ikke har den mindste anelse om, hvordan man dyrker et par kartofler eller blomster. Den gode nyhed er, at det ikke er så vanskeligt endda. Enhver, der vil, kan blive selvforsynende storbygartner ved at lære det fra dem, der allerede ved, hvordan man gør det, ved at læse bøger om emnet og – vigtigst af alt – simpelthen ved at gøre det. Nogle ting vil slå fejl til at begynde

med, men mange ting vil også lykkes, og gradvist vil man i løbet af nogle år indhente erfaring og blive en meget dygtig storbybonde.

Hvad mere er, kræver det ikke de store investeringer udover ens tid at blive storbybonde. Man behøver ikke at vente på opbakning fra lederne i vores samfund. Ingen behøver at gå foran og opstarte et kostbart landbrugssamfund, som man kan håbe at passe ind i. At blive storbybonde er særdeles græsrodsvenligt. Alle kan blive det blot ved at starte med det, de har, der hvor de er.

Det er heller ikke en underskudsforretning. Tværtimod er det forbavsende økonomisk givtigt og har ikke brug for nogen form for kunstige tilskud. Det påvirkes heller ikke af gode eller dårlige tider og kan fortsætte på ubestemt tid og brede sig til andre, så snart bare en eller nogle få løber med ideen.

Konklusion

Det er rigtigt godt, at GBC er bekymret for nedgangen for ISKCON's gårde. Men problemet går dybere end blot mangel på penge og tid investeret i den eksisterende model for et enkelt og naturligt liv. Mere end noget andet er det et begrebsmæssigt problem, der går helt tilbage til roden i den industrielle mentalitet med dens livsstil og ide om, hvordan det er muligt at forsørge sig selv. I særdeleshed er det nødvendigt at gøre op med ideen om specialisering, i hvert fald når det gælder "en enklere, mere naturlig levemåde." Ligesom man ikke overlader det til specialister at spise for sig, kan man heller ikke blot overlade sin livsstil til specialister. Det er ikke meningen, at en naturlig livsstil kun skal praktiseres af nogle få specialiserede "landbrugshengivne" på vegne af alle os andre, blot fordi vi selv har så travlt med vores egne specialiserede tjenester. Den naturlige livsstil vil aldrig blive til virkelighed, og tilbagegangen for vores landbrugsprojekter vil fortsætte, medmindre vi gør op med denne industrielle mentalitet.

Når først dette er forstået, er løsningen ikke vanskelig eller kostbar. "Storbylandbrug" kan startes op og føres ud i livet af hengivne hvor som helst. Blot ved at skabe bevidsthed om og uddanne i det kan alting ændre sig til det bedre og indlede, hvad der måske kan blive den anden bølge – storbybølgen – i ISKCON's jordbrugsrevolution og vise verden et eksempel på "en enklere, mere naturlig levemåde."

Græskarhøst 2008. Selv en lille have kan give mere, end man kan spise sig igennem.

Reference

1. Bill Mollison, *Permaculture – A Designer's Manual,* Tagari Publications, Australia 1988, s. 434-435) ॐ

Jayapataka Swami forlader Indien

Den 22. maj fløj Jayapataka Swami fra Coimbatore i Sydindien, først til et ukendt land i Mellemøsten, hvorfra han skulle videre til England og USA. Jayapataka Swami havde opholdt sig i Coimbatore for at få ayurvedisk behandling ovenpå den hjerneblødning, han fik den 23. oktober sidste år. Det er første gang siden dengang, at han forlader Indien. Selv om han stadig har men fra sygdommen, er han nu så rask, at ingen kan holde ham tilbage fra at rejse. Når han bliver bedt om at hvile sig, svarer han "At rejse og prædike er hvile for mig." ॐ

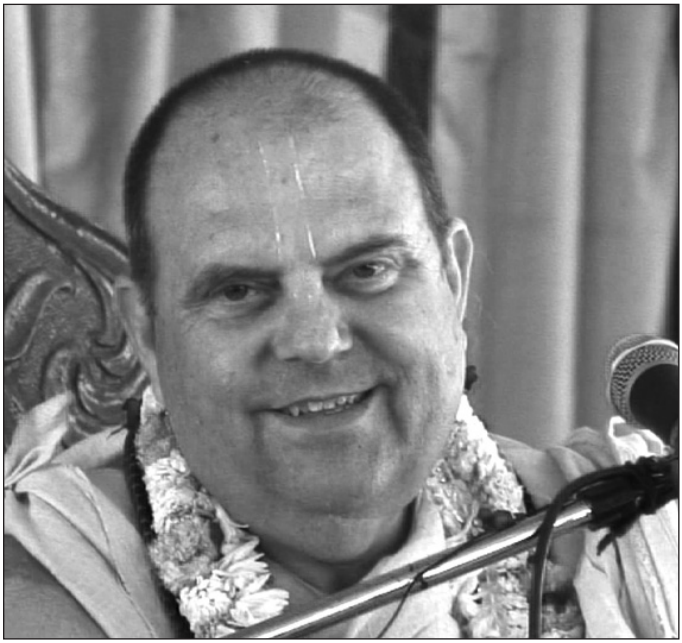

Jayapakata Swami

Ordliste

acarya: mester, der lærer igennem sit eget eksempel
asrama: livsorden bestemt i forhold til ens stadie i livet. Tempel eller kloster. De hengivnes private område i et tempel. Tempelskole, hvor eleverne bor i skolen
bhajana: tilbedelse. (overf.) stillesiddende sang (af Hare Krishna)
bhakti: hengivenhed. Hengiven tjeneste
brahmana: en person fra den første af de fire samfundsklasser, den intellektuelle
chante, chantning: fordansket fra engelsk 'to chant', der betyder at synge eller recitere
Deitet: (fordanskning af 'Deity':) Guddom. Hellig statue af Krishna.
dharma: natur, pligt. Populært oversat som religion
ekadasi: den ellevte dag efter fuld- eller nymåne
Gaudiya-vaisnavisme: Caitanyas religiøse tradition
gopi: kohyrdepige. Krishnas mest fortrolige hengivne i Vrindavana
grhastha: en husholder eller gift menneske
harinama: Guds hellige navn, (overf.) optog med sang af Krishnas hellige navne (egentlig 'harinama-sankirtana')
japa: lavmælt fremsigelse af et mantra (ordret: mumlen).
japa-mala: kæde, man tæller på under japa
Kali-yuga: den nuværende tidsalder, den fjerde af de fire tidsaldre. Den mest faldne og materialistiske tidsalder.
karmakanda: den frugtstræbende handlings vej
kichari: sammenkogt ret med ris, dal-bønner, grøntsager og krydderier
kirtana: forherligelse, sang af Hare Krishna (overf.) kombineret med dans
maya: illusion, kraft, energi. Oftest: Krishnas illusoriske energi
nama-hatta: gruppe af hengivne, der mødes hjemme hos sig selv
prasadam: (overf.) mad, der er ofret til Krishna. Ordret betydning: barmhjertighed
Ratha-yatra: traditionel vognfestival, specielt kendt fra Jagannatha Puri
sadhu: en hellig mand
samadhi: bruges her i betydningen mindestempel for en stor person efter hans død
sankirtana: fællessang af Hare Krishna. Caitanya Mahaprabhus bevægelse kaldes også sankirtana-bevægelsen. sannyasa: den forsagende livsorden
sannyasi: munk i forsagelsens livsorden
sastra: de åbenbarede skrifter
vaisnava: en hengiven af Visnu eller Krishna. Refererer også til 'monoteist'.
yajna: offerhandling
yatra: 'tempel' i betydningen organisation, institution eller menighed. Også festival, samling.
yogi: en, der praktiserer yoga, at forbinde sig med den Højeste

Krishna og slangen Kalya

Ved Dandaniti Devi Dasi

Herren Krishna fandt en gang ud af, at en stor slange ved navn Kaliya havde slået sig ned i Yamuna-floden og forurenet vandet med sin gift. Ikke blot var alle fiskene døde, men giften var så kraftig, at selv hvis en fugl fløj hen over stedet, ville den falde ned og dø på grund af de giftige dampe.

Krishna klatrede op i et højt kadambatræ på bredden af Yamuna og sprang ned i det forgiftede vand og begyndte at svømme omkring, mens Han frembragte en voldsom lyd for at forstyrre slangen.

Snart viste Kaliya sig, og da han så Krishna, tænkte han, at Krishna absolut var værd at kigge på, fordi Han var så smuk. Alligevel blev Kaliya meget vred over at blive forstyrret, og han greb Krishna og indhyllede Ham med sin slangekrop.

I lang tid holdt Kaliya Krishna i et fast greb, men så begyndte Krishna, der er Guddommens Højeste Personlighed, at udvide Sin krop, indtil Kaliya blev nødt til at løsne sit greb.

Krishna sprang op og begyndte at danse på Kaliyas hoveder. Slangen havde over 100 hoveder, der udspyede ild, og mens Krishna dansede, forsøgte slangen at bide Ham med sine giftige tænder. Krishna sparkede og trampede på slangens hoveder, alt imens Han dansede en fantastisk dans. Kaliya blev snart udmattet og begyndte at forstå, at Krishna var den Højeste Herre.

Kaliya begyndte da at bede til Krishna med foldede hænder: ”Min kære Herre, jeg er født som en slange. Derfor er jeg af instinkt meget vred. Hvordan kan jeg opgive denne vrede uden Din barmhjertighed? Vær god at undskylde mig.”

Krishna var meget tilfreds med Kaliya og bad ham blot om at forlade Yamuna sammen med sin familie og drage ud til havet, så han ikke længere ville forstyrre Vrindavanas indbyggere. ॐ

Det Krishna-bevidste køkken

Transcendental madlavning og kogekunst

Ved Dandaniti Devi Dasi

Quinoa-pilaf
Velegnet til ekadasi

Quinoa (udtales kinoa) stammer oprindeligt fra Sydamerika, men er i de senere år blevet meget populær i Vesten. Quinoa er en god erstatning for korn på *ekadasi*-dagen, da den botanisk set er en frøplante. Den har et højt indhold af protein og siges at indeholde alle eller de fleste essentielle aminosyrer.

Hele quinoa-frø skal vaskes før brug, da frøene indeholder saponin, der smager meget bittert. (Nogle quinoa-frø er dog allerede behandlet, så saponinen er fjernet).

Quinoa kan bruges i stedet for ris eller kan indgå i bagværk, gryderetter, salater og andre retter, hvor man ellers bruger korn.

Ingredienser:

2 dl hel quinoa
4 dl vand
2 spsk. olivenolie
2 gulerødder
1 dl mandler
1 dl rosiner (kan udelades)
4 hele kardemomme
½ tsk. kanel
¼ tsk. cayennepeber
½ tsk. salt

Fremgangsmåde:

1. Skyl quinoaen og lad den afdryppe i en si. Gulerødderne skæres i små stave og kardemommefrøene tages ud af bælgene og knuses i en morter eller krydderkværn. Mandlerne overhældes med kogende vand og henstår i 5-10 minutter.

2. Varm olien i en gryde over middelvarme. Kom kardemommen i og steg i et halvt minut. Tilsæt kanel og cayennepeber og dernæst gulerodsstavene. Steg 1 minut til og kom quinoaen i. Steg under omrøring i ca. 2 minutter mere. Kom vand og salt i, skru ned for varmen og lad retten koge under låg i ca. 15 minutter.

3. Mandlerne smuttes og ristes derefter på en tør pande, til de er let gyldne. Skyl rosinerne og lad dem afdryppe i en si. Når quinoaen er kogt, blandes mandler og rosiner i retten. Server retten varm. ॐ

Quinoa planten

Quinoa-pilaf

Forårsrengøring

Af Jatayu Dasa

Den 25. april samledes omkring 28 hengivne i templet i København til en dag med forårsrengøring. Madhavananda Dasa havde fået ideen, bedt de hengivne om at møde op og overså alle, da de var ankommet. Så fra kl. 10, da de første kom, til kl. 3, da et stort hold var i fuld sving, plantede hengivne blomster i forhaven, støvede tempelrummet af, gjorde *guru*-værelset rent, fejede gangene, gjorde *pujari*-rummet rent og vaskede hele køkkenet ned.

Kl. 3.30 var der en fin *bhajana*, og derefter respekterede de hengivne velsmagende *prasadam*, der bestod af pizza, kage og is. Dandaniti Devi Dasi overraskede alle, da ti liter af hendes særlige hjemmelavede is ankom som kulminationen på en perfekt dag med smukt vejr, hengiven tjeneste og dejligt selskab med hengivne. Ingen ønskede selvfølgelig at se isen gå til spilde, så alle tog tre eller fire portioner. Nogle af mændene blev tilbage bagefter for at konsumere den sidste liter. Ord kan ikke beskrive, hvor sjovt det var, så lad billederne fortælle resten. ॐ

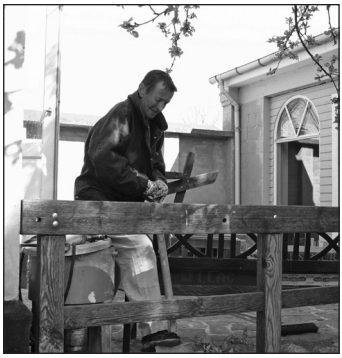

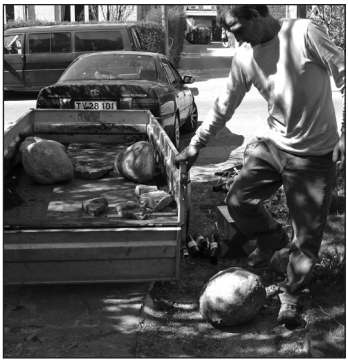

Jeg vil gerne abonnere på "Nyt fra Hare Krishna".

Navn:.....

Adresse:.....

300 kr. pr. år (12 numre)
Denne indmeldelseskupón sendes til:
"Nyt fra Hare Krishna", Sørningevej 39,
Skamstrup, 4440 Mørkøv

www.krishna.dk www.harekrishna.dk www.iskcon.dk

Alle henvendelser til:
Nyt fra Hare Krishna
Sørningevej 39, Skamstrup, 4440 Mørkøv,
Tlf.: 5927 1930 girokonto 1-688-3204
E-mail: lalitanatha@krishna.dk

Juni 2009

Tirsdag	**2.6**	**Sri Baladeva Vidyabhusanas bortgang** **Ganga Puja** **Srimati Gangamata Gosvaminis fremkomst**
Onsdag	**3.6**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for** *Pandava Nirjala Ekadasi***. Fuldstændig faste, selv fra vand, hvis man har brudt** *ekadasi* **siden sidste** *Pandava Nirjala Ekadasi***)**
Torsdag	**4.6**	**Bryd fasten imellem 4:31 – 10:15**
Fredag	**5.6**	*Panihati Cida Dahi Utsava*
Søndag	**7.6**	*Snana Yatra* **Mukunda Dattas bortgang** **Sridhara Panditas bortgang**
Mandag	**8.6**	**Syamananda Prabhus bortgang**
Lørdag	**13.6**	**Vakresvara Panditas fremkomst**
Torsdag	**18.6**	**Srivasa Thakuras bortgang**
Fredag	**19.6**	**Ekadasi (faste fra korn og bønner for** *Yogini Ekadasi***)**
Lørdag	**20.6**	**Bryd fasten imellem 4:25–7:32**
Mandag	**22.6**	**Gadadhara Panditas bortgang** **Srila Bhaktivinoda Thakuras bortgang (faste til middag)**
Tirsdag	**23.6**	**Gundica Marjana**
Onsdag	**24.6**	**Ratha-yatra** **Svarupa Damodara Goswamis bortgang** **Sivananda Senas bortgang**
Søndag	**28.6**	**Hera Pancami (4 dage efter Ratha-yatra)** **Vakresvara Panditas bortgang**
Torsdag	**2.7**	**Ratha-yatras tilbagetur (8 dage efter Ratha-yatra)**
Fredag	**3.7**	**Ekadasi (***mahadvadasi***, faste fra korn og bønner for** *Sayana Ekadasi***)**
Lørdag	**4.7**	**Bryd fasten imellem 4:33–4:35**
Tirsdag	**7.7**	**Guru (Vyasa) Purnima** **Srila Sanatana Goswamis bortgang** **Caturmasyas første måned begynder (faste fra bladgrønsager i en måned)**

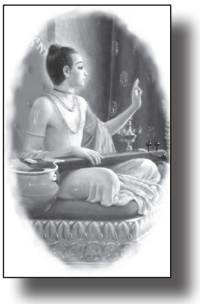

En buddisthistorie

En dag kom en ung buddhist på sin rejse til bredden af en rivende flod. Han stirrede med håbløshed på den store forhindring foran sig og spekulerede i timevis på, hvordan han skulle komme over den.

Netop som han var ved at opgive sit forehavende, så han en kendt lærer på den anden side af floden. Den unge buddhist råbte til læreren: ”Oh, du vise mand, kan du fortælle mig, hvordan jeg skal komme over på den anden side af denne flod?”

Læreren tænkte sig om et øjeblik, så op og ned ad floden og råbte tilbage: ”Min søn, du er på den anden side.”

(Morale? Ingen anelse. Det er en buddhistisk historie) ॐ